

Arrest

**nr. 51 302 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. VAN MEIRVENNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Seydisehir district behorende tot de provincie Konya.

U zou sinds 1992 sympathisant zijn van de DHKPC (Devrimci Halk Kurtulus Parti Cephesi) en dit via Koerdische vrienden omdat u heel veel sympathie heeft voor het Koerdische volk.

U zou nooit problemen gekend hebben met de Turkse autoriteiten.

U zou sinds 1997 in Zeytinburnu te Istanbul gewoond hebben.

Op 18 juli 2008 zou u aangehouden zijn en naar de procureur gebracht zijn. U zou ervan verdacht worden de DHKPC te helpen en lid te zijn van deze partij. Uiteindelijk zou u dezelfde dag zijn vrijgelaten en dit omwille van gebrek aan bewijzen.

Het proces tegen uw persoon zou echter wel ingesteld zijn. U zou viermaal zijn opgeroepen maar zich nooit op de rechtbank zijn gaan melden omdat u ziek was.

Op 23 februari 2010 veroordeelde het Assisenhof te Istanbul u tot acht jaar en drie maanden gevangenisstraf omwille van uw banden met de DHKPC. Uw advocaat, E.(...) K.(...), zou u hierover dezelfde dag nog hebben geïnformeerd.

Er zou een arrestatiebevel tegen uw persoon zijn uitgevaardigd. Eén week later zou uw vriend, K.(...) A.(...), u het originele vonnis hebben overhandigd.

Sinds het vonnis zou u zeven à acht maanden illegaal in het land verbleven hebben. U zou alle contacten met uw advocaat verbroken hebben. U zou zowel bij uw ouders als bij uw broers zijn ondergedoken, soms in Istanbul, soms in Konya.

Op 24 september 2010 zou u samen met uw echtgenote, I.(...) E.(...) (OV 6.694.115), en uw minderjarige zoon, A.(...), aan boord zijn gegaan van een vlucht van Turkish Airlines en vanuit Istanbul naar Brussel Nationale Luchthaven zijn gevlogen. Jullie maakten gebruik van vervalste paspoorten.

Na het vaststellen van deze fraude en tijdens een fouille door de Belgische luchtvaartpolitie werden uw echte Turkse identiteitskaarten (nufus = kimlik) teruggevonden.

Op 24 september 2010 diende u vervolgens bij de inspecteur van diezelfde politie-eenheid een asielaanvraag in.

U deelde toen mee asiel aan te vragen omwille van economische redenen.

U werd samen met uw gezin overgebracht naar een woning van de Dienst Vreemdelingenzaken te Sint-Gillis-Waas.

Op 28 september 2010 werd uw verdwijning door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken aldaar vastgesteld. U bent uiteindelijk op 1 oktober 2010 samen met uw gezin teruggekeerd naar Sint-Gillis-Waas. U zou vier dagen bij een Turkse vriend, u weet niet waar, hebben verbleven omdat deze vriend u had gewaarschuwd dat u naar Turkije zou worden gerepatrieerd. U zou besloten hebben terug te keren naar Sint-Gillis-Waas omdat u van een vrouw die bij deze vriend was had vernomen dat jullie niet gerepatrieerd zullen worden.

U zou op 11 oktober 2010 een envelop per aangetekend schrijven vanuit Turkije ontvangen hebben met daarin het vonnis van het Assisenhof te Istanbul.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo baseert u uw vluchtmotieven op het feit dat u door de Turkse autoriteiten vervolgd wordt omwille van uw banden met de DHKPC (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 14).

Vooreerst kan er echter totaal geen geloof worden gehecht aan het feit dat u sinds 1992 sympathisant bent van DHKPC.

U beweert dat de ideologie van de partij draait rond de rechten van de Koerden (gehoorverslag CGVS, pp. 11 en 12). Op de vraag of het communisme een onderdeel is van de ideologie van de partij, moet u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p. 12). U gevraagd de vlag van de partij te beschrijven, weet enkel te melden dat deze een groene kleur heeft. Gevraagd naar het symbool op de vlag, stelt u zich dit niet meer te kunnen herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het is zeer verwonderlijk dat de militaire vleugel, waarnaar verwezen wordt door de letter C in DHKPC, hetgeen staat voor Cephesi (= Front), u geheel onbekend blijkt te zijn en dit aangezien u beweert niet op de hoogte zijn van hun gewelddadige acties (gehoorverslag CGVS, pp. 11 en 12). Als er al gewelddadige acties zouden zijn door DHKPC dan wijt u dit aan de berichtgeving in de media, uzelf woont te midden van de Koerden en u hebt nooit gezien dat uw vrienden en leden van de DHKPC geweld zouden hebben gepleegd (gehoorverslag CGVS, p. 12). De partij wordt volgens u ten onrechte beschouwd als een terroristische organisatie van de PKK want volgens u heeft de DHKPC afgevaardigden in het parlement (gehoorverslag CGVS, p. 4).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is gevoegd, blijkt duidelijk dat de door u geponeerde partijkennis foutief is. Vooreerst is DHKPC een marxistisch-leninistische organisatie die via een (gewelddadige) revolutie van het proletariaat een socialistische staat nastreeft vrij van uitbuiting en klassen.

Als middel kiezen zij de gewapende strijd en dit vooral via de gewapende vleugel, de Devrimci Halk Kurtulus Cephesi. De DHKPC wil door een gewapende revolutie het bestaande Turkse staatsbestel omverwerpen om daar een marxistisch-leninistische staat voor in de plaats te stellen. Hun terreuracties

richten zich met name tegen de Turkse veiligheidskrachten en personen uit het openbare leven, maar ook tegen andere organen die door de groepering als "voorposten van het imperialisme" worden gezien. De partijvlag bestaat uit een rode achtergrond en een gele cirkel met daarin een rode 5-puntige ster.

De DHKPC wordt door Turkije en de VS als terroristische organisatie aangemerkt maar ze is geen onderdeel van de PKK. Meer nog, sinds de wapenstilstand van de PKK in 1998 verlopen de verhoudingen tussen beide partijen eerder stroef.

Gezien de aan u gestelde vragen betrekking hebben op de meest elementaire partijkennis kan er toch van u, sinds 1992 sympathisant van deze partij, verwacht worden op deze vragen een correct antwoord te formuleren.

De vaststelling dat u hier in gebreke blijft ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

Deze appreciatie wordt nog bevestigd doordat u tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, ter voorbereiding van het gehoor door het Commissariaat-generaal, foutief verklaarde dat de letters DHKPC stonden voor 'Devrimci Halk **Ozgürlük** Kurtulus Partisi' (zie Vragenlijst dd. 6/10/2010 punt 3, p. 21).

Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd van waar u het woord Ozgürlük haalde aangezien de letter O niet in de afkorting figureert, vergoelijkte u dit door te stellen dat u 'een vrije omzetting' had gegeven en u vond dat het woord Ozgürlük (= Vrijheid) hier op zijn plaats is aangezien de Koerden hun vrijheid willen en hun taal willen spreken (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Geconfronteerd met het feit dat u toen in de Vragenlijst niet de C hebt omgezet naar Cephesi, verklaart u dit door te stellen dat u niet alle details van de afkorting hebt gegeven en u de betekenis van DHKPC wel kent, maar dat u toen in uw eigen woorden de partijnaam verwoord hebt (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Dit argument is geen afdoende verschoning aangezien het niet meer dan logisch is dat men de afkorting van een partijnaam altijd correct en volledig weergeeft, aangezien er anders verwarring mogelijk is.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering sympathisant te zijn van de DHKPC kan er ook geen verder geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, namelijk dat u door de Turkse autoriteiten tot een gevangenisstraf van acht jaar en drie maanden zou zijn veroordeeld en dit omwille van uw lidmaatschap van de DHKPC.

In dit kader dient nog aangestipt dat het zeer opmerkelijk is dat u niet exact weet hoe uw vriend K.(...) A.(...) in het bezit is gekomen van dit vonnis.

Immers u hiernaar gepeild kunt slechts stellen 'waarschijnlijk via mijn advocaat ofwel via de burgemeester' (gehoorverslag CGVS, p. 5). De vaststelling dat u zich hieromtrent blijkbaar niet hebt geïnformeerd kan andermaal niet overtuigen, daar er toch van kan worden uitgegaan dat u alles hieromtrent zou hebben willen weten.

Ook uw verklaring sinds 23 februari 2010 alle contact met uw advocaat E.(...) K.(...) te hebben verbroken is niet geloofwaardig (gehoorverslag CGVS, p. 6).

In de beslissing van de rechtbank staat dat u alsnog beroep kan aantekenen (zie vertaling beslissing rechtbank). Het feit dat u van deze beroepsmogelijkheid geen gebruik zou hebben gemaakt of zich op zijn minst bij uw advocaat hieromtrent niet zou hebben geïnformeerd, wijst andermaal op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Wat betreft het document op zich dient er te worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat er in het vonnis van het proces dat op 18 juli 2008 van start ging, verwezen wordt naar artikels uit de oude Procedure Code van Turkije, namelijk artikel 186 van CMUK (Procedure Code).

In juni 2005 vond er immers een hervorming plaats van de strafwetgeving in Turkije en ook de wet inzake de strafrechterlijke procedure werd grondig hervormd. Ook de juridische documenten kregen ten gevolge van al deze hervormingen een nieuwe vorm.

De vermelding C.M.U.K. (Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunun) komt niet overeen met de formulieren die sinds juni 2005 worden gebruikt. C.M.U.K. verwijst immers naar de oude wet inzake de strafrechterlijke procedure.

Sinds juni 2005 dient men te verwijzen naar de artikels uit de nieuwe Procedure Code en dit doet men via de afkorting C.M.K. Ook artikel 416 van de Turkse strafwetgeving komt sinds juni 2005, na ingebruikname van de nieuwe Turkse Strafwet, niet meer voor.

Volgens informatie waarover CGVS beschikt is het niet mogelijk dat in 2010 nog steeds de oude documenten zouden worden gebruikt in dergelijke zaken (zie info toegevoegd aan het administratief dossier).

Omwille van bovenstaande redenen bestaan er ernstige twijfels omtrent de authenticiteit van het document.

Daarenboven heeft dergelijk document enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt nogmaals onderstreept door de manier waarop u beweert tijdens uw onderduikperiode te hebben gewoond, te hebben gereisd en de manier waarop u beweert het land te hebben verlaten.

Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat u tijdens uw onderduikperiode van 23 februari 2010 tot 24 september 2010, zonder melding te maken van enig probleem, gewoon bij u thuis ofwel bij uw ouders en uw broer in Istanbul en Konya hebt gewoond, dit terwijl u door de Turkse autoriteiten gezocht werd (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4).

De vaststelling dat u al die maanden op adressen hebt gewoond waarvan verondersteld kan worden dat de autoriteiten u daar toch zouden komen zoeken kan andermaal niet overtuigen.

Verder is het ongeloofwaardig dat u het risico zou hebben genomen om gedurende diezelfde onderduikperiode een aantal keren helemaal van Istanbul naar Konya te reizen, gebruikmakend van het openbaar vervoer, dit terwijl u bij een mogelijke controle door de Turkse autoriteiten gemakkelijk tegen de lamp kon lopen (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Uw vergoelijking dat er geen controles zijn, is geen afdoende verklaring temeer u later toegeeft dat u tijdens een reis naar Adana eens gecontroleerd werd, maar u uw identiteitskaart niet op zak had (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Voorts is het totaal onlogisch dat u aan de ene kant gebruikmaakte van een vervalst paspoort om Turkije te kunnen ontvluchten, maar aan de andere kant wel uw eigen identiteitskaart op zak had (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 14).

Deze laconieke houding doet afbreuk aan uw vrees voor vervolging aangezien bij een grondige controle door de Turkse autoriteiten uw identiteit direct kenbaar zou zijn geworden waardoor u kon worden aangehouden op basis van het arrestatiebevel.

U werd hiernaar gepeild en verklaarde dat u onder uw ware identiteit hier asiel wilde aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 14), wat op zich ook geen afdoende verklaring is aangezien uit de Vordering van de luchtvaartpolitie BRUNAT, dd. 24 september 2010, blijkt dat pas op het moment dat er vervalsingen aan uw paspoorten werden vastgesteld bij een fouille uw nufus-kaarten gevonden werden waaruit kan worden afgeleid dat u niet spontaan uw echte identiteit hebt meegedeeld noch zelf uw identiteitskaart aan de politie hebt getoond (zie Vordering toegevoegd aan het administratieve dossier). Meer nog, u hebt tegen de Belgische politie op dat moment niets gezegd over het arrestatiebevel of uw banden met DHKPC omdat u niet wist dat er een asielprocedure bestaat, zo verklaart u op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Deze vergoelijking is niet afdoende aangezien uit deze vordering blijkt dat u bij de rubriek **asielaanvraag** wel degelijk melding maakte van economische problemen.

Hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan te stellen dat u stress had en het element economische problemen het eerst in uw geest opkwam (gehoorverslag CGVS, p. 8).

Inzake subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een grondige analyse van de situatie in Turkije (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratieve dossier) blijkt dat, hoewel men in het Zuidoosten van het land effectief een opleving van de gevechten tussen de Turkse krijgsmacht en de milities van de PKK vaststelt, deze gevechten echter beperkt lijken tot de bergachtige regio's rond de stedelijke gebieden van de provincies Hakkari, Siirt, Sirtak, Bingöl, Bitlis, Diyarbakir, Mus en Tunceli. Er zijn geen gewapende confrontaties tussen de PKK en de Turkse autoriteiten in de steden.

Bovendien wijst deze analyse erop dat de twee partijen die actief betrokken zijn bij de gevechten, de PKK enerzijds en de Turkse veiligheidsdiensten anderzijds, elkaar als doelwit nemen; de burgers worden daarentegen niet gevisieerd door één van deze partijen in de strijd. De voornoemde analyse toont eveneens aan dat de slachtoffers van deze gevechten hoofdzakelijk tot een van beide oorlogvoerende partijen behoren.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in het Zuidoosten van Turkije kan men besluiten dat er op dit moment geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart en die van uw zoon Abdullah, hebben enkel betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw partner, Ince Esra (OV 6.694.115), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 november 2010 een schending in van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad. Hij laat gelden dat de verzoeken tot internationale bescherming op een duidelijk omschreven wijze te worden beoordeeld en stelt dat de commissaris-generaal zich in de weigeringsbeslissing van 22 oktober 2010 beperkt heeft tot een onderzoek van bepaalde punten van zijn asielaanvraag.

Verzoeker benadrukt dat hij geen lid is van DHKP-C en helemaal niet betrokken was bij acties ervan. Hij wijst er op dat hij enkel sympathisant is van DHKP-C en over die partij enkel weet wat zijn Koerdische vrienden hem verteld hebben.

Hij stelt dat enkel indien hij verklaard had lid te zijn geweest van die partij, van hem kon verwacht worden dat hij het programma en de vlag exact kon beschrijven. Nu waren deze vragen op het Commissariaat-generaal volgens hem niet relevant.

Verzoeker duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat hij niet heeft nagegaan wat de "*temporele werking*" was van de nieuwe wetgeving, op welke datum de feiten beweerdelijk zouden zijn gepleegd en op welk ogenblik het onderzoek van start zou zijn gegaan. Hij stelt dat de commissaris-generaal geen navraag heeft gedaan bij de autoriteiten van het land van herkomst van verzoeker omtrent het bestaan in zijn hoofde van enige veroordeling/vervolgning bij de activiteiten van DHKP-C en besluit dat het dus onduidelijk is over verzoeker in het verleden reeds werd veroordeeld omwille van zijn sympathie voor DHKP-C of er tegen hem reeds een vervolging werd ingesteld en of hij een reëel risico loopt om bij terugkeer blootgesteld te worden aan dergelijke vervolging.

Verzoeker verwijst naar de artikelen 4.3, 4.4 en 9.2 van de richtlijn 2004/83/EG juncto artikel 2 c. en e. van diezelfde Richtlijn en naar artikel 1, A van het Verdrag van Genève juncto artikel 9.2 b. en c. en 10.1 c. van bovenvermelde Richtlijn en stelt dat het duidelijk is dat hij enkel vervolgd wordt omwille van een bepaalde overtuiging.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat deze onvoldoende gemotiveerd is gezien enkel verwezen wordt naar de veiligheidssituatie in bepaalde gebieden terwijl voor de toekenning van deze status nog andere gronden voorhanden zijn, met name het lijden van ernstige schade ten gevolge van onmenselijke en vernederende bestraffing in het land van herkomst.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, in subsidiaire orde aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aldus kan verzoeker hier de schending van de door hem ingeroepen artikelen van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Ook artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft geen directe werking binnen de Belgische rechtsorde.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal tot de vaststelling is gekomen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaring van verzoeker dat hij sinds 1992 sympathisant was van DHKPC gezien zijn beperkte kennis aangaande deze partij.

De vragen die aan verzoeker hieromtrent gesteld werden zijn volgens de Raad echter allerminst ingewikkeld te noemen voor iemand die stelt reeds sedert 1992 sympathisant te zijn van de DHKPC.

Dit blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing die onder meer heeft vastgesteld dat verzoeker geen elementaire kennis had over de ideologie van de partij, noch over de manier waarop de partij haar doelstelling wil bereiken, noch kennis had over het bestaan van een gewapende vleugel van de partij en evenmin op de hoogte blijkt te zijn van gewelddadige acties van deze partij. Verzoeker kon evenmin de correcte volledige benaming van de partij weergeven en hij was geheel onwetend aangaande de vlag van de partij.

Verweerder benadrukt terecht dat van iemand die vlucht om politieke redenen, een redelijke kennis verwacht mag worden van de omstandigheden waardoor hij diende te vluchten.

Verzoeker brengt geen overtuigend argument aan waarmee hij kan aantonen dat deze vragen werkelijk kennelijk onredelijk zouden zijn.

Verzoekers uitleg dat hij "maar" sympathisant was, nooit lid werd en nooit deel nam aan een partijgerelateerde activiteit, niet voldoende geïnformeerd werd door zijn vrienden- en kennissenkring en daardoor niet op de hoogte was van de partij, van de werkelijke doelstellingen van DHKP-C die via gewelddadige acties de aandacht wou vestigen op haar programma en een communistisch discours had, wordt derhalve niet aanvaard om zijn gebrek aan elementaire kennis te verklaren.

De Raad deelt de mening van de commissaris-generaal dat gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker sympathisant te zijn geweest van DHKP-C, ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag, namelijk dat hij door de Turkse overheden zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan acht jaar.

De motivering in de bestreden beslissing: *"In dit kader dient nog aangestipt dat het zeer opmerkelijk is dat u niet exact weet hoe uw vriend K.(...) A.(...) in het bezit is gekomen van dit vonnis.*

Immers u hiernaar gepeild kunt slechts stellen 'waarschijnlijk via mijn advocaat ofwel via de burgemeester' (gehoorverslag CGVS, p. 5). De vaststelling dat u zich hieromtrent blijkbaar niet hebt geïnformeerd kan andermaal niet overtuigen, daar er toch van kan worden uitgegaan dat u alles hieromtrent zou hebben willen weten.

Ook uw verklaring sinds 23 februari 2010 alle contact met uw advocaat E.(...) K.(...) te hebben verbroken is niet geloofwaardig (gehoorverslag CGVS, p. 6).

In de beslissing van de rechtbank staat dat u alsnog beroep kan aantekenen (zie vertaling beslissing rechtbank). Het feit dat u van deze beroepsmogelijkheid geen gebruik zou hebben gemaakt of zich op zijn minst bij uw advocaat hieromtrent niet zou hebben geïnformeerd, wijst andermaal op het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag." blijft bij afwezigheid van enig verweer in het verzoekschrift, haar geldigheid behouden.

Wat betreft het voorgelegde document zijnde het vonnis in het proces dat op 18 juli 2008 van start ging, oordeelt de Raad dat dit een niet-authentiek stuk betreft.

De Raad baseert zich hiervoor op de motivering dienaangaande vermeld in de bestreden beslissing dat *"Wat betreft het document op zich dient er te worden opgemerkt dat het zeer bevreemdend is dat er in*

het vonnis van het proces dat op 18 juli 2008 van start ging, verwezen wordt naar artikels uit de oude Procedure Code van Turkije, namelijk artikel 186 van CMUK (Procedure Code).

In juni 2005 vond er immers een hervorming plaats van de strafwetgeving in Turkije en ook de wet inzake de strafrechterlijke procedure werd grondig hervormd. Ook de juridische documenten kregen ten gevolge van al deze hervormingen een nieuwe vorm.

De vermelding C.M.U.K. (Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunun) komt niet overeen met de formulieren die sinds juni 2005 worden gebruikt. C.M.U.K. verwijst immers naar de oude wet inzake de strafrechterlijke procedure.

Sinds juni 2005 dient men te verwijzen naar de artikels uit de nieuwe Procedure Code en dit doet men via de afkorting C.M.K. Ook artikel 416 van de Turkse strafwetgeving komt sinds juni 2005, na ingebruikname van de nieuwe Turkse Strafwet, niet meer voor.

Volgens informatie waarover CGVS beschikt is het niet mogelijk dat in 2010 nog steeds de oude documenten zouden worden gebruikt in dergelijke zaken (zie info toegevoegd aan het administratief dossier)."

Het volstaat volgens de Raad in hoofde van verzoeker niet om middels een paar vragen omtrent de "temporele werking" van feiten en wetgeving, het besluit van de commissaris-generaal genomen op basis van informatie toegevoegd aan het administratief dossier, te ontkrachten.

Indien verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal zich vergist in zijn besluit, dient verzoeker zelf middels het voorbrengen van exacte gegevens omtrent de "temporele werking", dit aan te tonen.

De Raad is van oordeel dat het bijbrengen van een niet-authentiek document de geloofwaardigheid van verzoeker vernietigt.

Dat de kans om opgepakt te worden tijdens de periode waarin verzoeker ondergedoken was indien verzoeker op een plaats was gebleven bij familieleden, groter was -zoals hij in zijn verzoekschrift (zie p. 4) lijkt te insinueren- dan dat hij middels het openbaar vervoer verschillende keren van Istanbul naar Konya reisde, doet niet ter zake. Zowel zijn verblijf in de woonst bij familieleden als zijn reizen met het openbaar vervoer, tijdens de beweerde periode van onderduiken, zijn ongeloofwaardig.

Verder laat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing, dat hij niet weet hoe zijn vriend in het bezit is gekomen van het vonnis, dat hij hiernaar niet geïnformeerd heeft en dat hij geen gebruik gemaakt heeft van de beroepsmogelijkheid, in zijn verzoekschrift onbesproken.

Ook de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker op de vlucht uit zijn land, bij aankomst in België tegenover de grenspolitie verklaarde dat hij zijn land verlaten had omwille van economische problemen -de weigering van een toelating door de Turkse autoriteiten om een handelszaak te beginnen- en de bedoeling had naar Frankrijk te reizen om daar economische activiteiten op te starten zonder enig gewag te maken van de problemen omwille van zijn sympathie voor de DHKP-C, keert zich tegen zijn geloofwaardigheid. Het verzoekschrift gaat aan deze vaststelling voorbij.

De voorgehouden stress in hoofde van een volwassen man, om deze hiaten in zijn verklaringen te verklaren, wordt niet aangenomen.

Door de stelling in zijn verzoekschrift (zie p. 7) dat er door de commissaris-generaal "*verder geen navraag is gedaan bij de autoriteiten omtrent het bestaan van enige veroordeling/vervolgning in hoofde van verzoeker wegens betrokkenheid bij de activiteiten van DHKP-C*" lijkt het erop dat verzoeker zelf twijfelt aan de echtheid van het door hem bijgebrachte rechterlijke uitspraak van februari 2010 van het Assisenhof in Turkije dat hem tot een gevangenisstraf veroordeelt.

De Raad wijst er op dat de bewijslast in de eerste plaats op de asielzoeker zelf rust en de asiendiensten niet moeten tussenkomen om lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

De authenticiteit werd reeds hoger beoordeeld.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat het absoluut niet tot de geplogenheden behoort dat de asiendiensten zich wenden tot de autoriteiten van het land van herkomst van een asielzoeker om van hen het bestaan van enige veroordeling of vervolging in zijn hoofde te bekomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het relaas van verzoeker geen geloof worden,

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie; de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet. Inderdaad blijft verzoeker door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke aannemelijk te maken dat hij een

risico loopt op het lijden van ernstige schade ten gevolge van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst.

De commissaris-generaal besliste terecht aan verzoeker de subsidiaire bescherming te weigeren als voorzien in artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet, onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de motivering van deze weigering niet.

De bewering van verzoeker dat *“geenszins afdoende vaststaat dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou toekomen”*, is onjuist.

De opmerking van verzoeker dat de commissaris-generaal er zich toe beperkte zijn asielrelaas slechts op bepaalde punten te onderzoeken, doet de waarheid geweld aan.

Alle relevante punten werden degelijk en afdoende onderzocht zoals uit de motivering (zie sub 1.2.) van de bestreden beslissing blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE